

ταλληλότερον τοῦ Ἐδμόνδου, ὅστις τόσα θαυμασία καλλιτεχνήματα εἶχε μέχρι τοῦδε κατασκευάσει.

— Κόρη μου! κόρη μου! ἀνεκραξεν ὁ σύμβουλος, τί κάθῃσαι καὶ σκέπτεσαι; Αὐτοὶ οἱ νέοι καλλιτέχναι, ἔχουν τόσην ὑπερηφάνειαν καὶ τόσας ἀξιώσεις, καὶ διὰ τὸ παραμικρὸν εἶνε ἱκανοὶ ν' ἀπαιτήσουν ποτὰ ὑπεροχὰ.»

Ἡ Ἀλβερτίνα τὸν ἐβεβαίωσεν ὅτι ὁ Λεξέν εἰργάζετο ἐκ ζήλου μᾶλλον ἢ ἐξ ἀνάγκης καὶ ὅτι αὐτὸς θὰ ἦτο ὁ μόνος ἀρμόδιος. Ἐν συντόμῳ, τόσα ἐδημηγόρησεν ὑπὲρ αὐτοῦ, ὥστε ὁ σύμβουλος ἐπεισθὲν νὰ μεταβῇ εἰς ἀναζήτησιν τοῦ νεαροῦ ζωγράφου.

Μετ' ἀπεριγράπτου χαρᾶς ὁ Ἐδμόνδος ἐδέχθη τὴν γενομένην αὐτῷ πρότασιν καὶ ὁ ἐνθουσιασμός του ὑπῆρξεν ἄμετρος ὅτε ἤκουσεν ὅτι αὐτὴ ἡ Ἀλβερτίνα τὸν συνέστησε πρὸς τὸν πατέρα τῆς διὰ τὴν κατασκευὴν τῆς εἰκόνος. Βλέπων λοιπὸν τὸν σύμβουλον ἀνησυχοῦντα περὶ τῆς τιμῆς ἣν ἠδύνατο ὁ Ἐδμόνδος ν' ἀπαιτήσῃ, ἀνεκραξεν, ὡς ἦτο φυσικόν, ὅτι οὐδένα μισθὸν ἐμελλε νὰ δεχθῇ καὶ ὅτι ἐλογίζετο εὐτυχὴς διότι ἐμελλε νὰ ζωγραφίσῃ ἄνδρα ἔξοχον ὅποιος ὁ κ. Φοσβίνκελ.

— Θεέ μου! εἶπεν ἐκπληκτὸς ὁ σύμβουλος, τί ἀκούω, ἀγαπητέ μοι κύριε Ἐδμόνδε; Τί! οὐδένα μισθόν! οὔτε μίαν λίραν τοῦλάχιστον διὰ τὸ ὄφασμα καὶ τὰς βαφάς!

Ὁ Ἐδμόνδος ἀπήντησε μειδιῶν ὅτι τὸ πρᾶγμα ἦτο ὅλως ἀτήμακτον ὥστε οὐδὲ λόγος πλέον ἤξιζε νὰ γίνηται περὶ αὐτοῦ.

— Ἀλλὰ, ἐξηκολούθησεν ὁ σύμβουλος διὰ φωνῆς θωπευτικῆς, ἀγνοεῖτε ἴσως ὅτι πρόκειται περὶ εἰκόνος μεγέθους φυσικοῦ;

— Ἀδιάφορον! ἀπήντησεν ὁ Ἐδμόνδος. Ἐπὶ τῇ λέξει ταύτῃ ὁ σύμβουλος ἐρρίφθη εἰς τὰς χεῖρας τοῦ νεαροῦ ζωγράφου καὶ ἀνεκραύγασε δακρύων ἐκ τρυφερότητος. «ὦ Θεέ μου, ὑπάρχουσι λοιπὸν ἀκόμη εἰς τὸν ἄθλιον τοῦτον κόσμον ψυχὰι τόσον εὐγενεῖς καὶ ὑψηλαί! Ἐμειράσθητε μαζὶ μου τὰ σιγὰρά σας, καὶ τώρα προσφέρεσθε, καὶ νὰ μὲ ζωγραφίσῃτε! Εἶσθε καλλιπτοὺς νέος, ἢ μᾶλλον εἶσθε ἀνὴρ ἔξοχος, μὲ ἀρετὴν καὶ εὐθύτητα ὁμοίαν πρὸς τὰς τῶν ἀρχαίων γερμανῶν. Ἀλλ' ἐστὲ βέβαιος, ὅτι ἂν καὶ εἶμαι σύμβουλος καὶ ἐνδύομαι κατὰ τὸν γαλλικὸν συρμόν, γνωρίζω ὅμως νὰ ἐκτιμῶ τὴν ψυχικὴν σας εὐγένειαν καὶ εἶμαι ἔτοιμος νὰ φανῶ ἐπίσης γενναῖός ὡς ὑμεῖς.»

Ἡ πονηρὰ Ἀλβερτίνα εἶχε προΐδει τὸ τοιοῦτον ἀποτέλεσμα. Οἱ πόθοι τῆς ἤδη ἐπληρῶντο. Ὁ σύμβουλος δὲν ἔπαυε τοῦ νὰ πλέκη ἐγκώμια διὰ τὸν νεανίαν καὶ τὴν ἀφιλοκρδεαίν του. Ἐλεγε ὅτι οἱ νέοι καὶ πρὸ πάντων οἱ ζωγράφοι ἔχουσιν ἐν τῷ πνεύματι κατὰ τὸ ἱπποτικόν καὶ τὸ μυθιστορικόν, ἐνεκὰ δὲ τούτου δίδουσι μεγάλην ἀξίαν εἰς τὰ μακαριμένα ἄνθη καὶ εἰς τόσα ἄλλα πράγματα ἀσήμενα κατασκευαζόμενα ὑπὸ χειρῶν ὠραίων διὰ τοῦτο, ἐπέτρεψεν εἰς τὴν Ἀλβερτίναν νὰ κεντήσῃ διὰ τὸν Ἐδμόνδον μικρὸν βαλάντιον, εἰς ὃ νὰ προσθήσῃ καὶ τινα πλόκαμον ἐκ τῶν ξανθῶν τῆς μαλλίων τοῦτο ἤρκεσεν ἵνα καταστήσῃ εὐτυχὴ τὸν Ἐδμόνδον, πρᾶγμα περὶ οὗ ὁ σύμβουλος ἐσχέθη νὰ δώσῃ ἐπεξηγήσεις πρὸς τὸν Τούσμαν.

Ἡ Ἀλβερτίνα, εἰς ἣν τὰ σχέδια τοῦ πατρὸς τῆς ἦσαν ἀπὸ τῆς ἀρχῆς, δὲν ἔφη σκεπτικῶς ἀπεκρίναι περὶ

Τούσμαν, καὶ ὡς ἐκ τούτου δὲν τὴν ἔκαμον ποσῶς λόγοι τοῦ πατρὸς τῆς ν' ἀνησυχήσῃ.

Τὴν αὐτὴν ἐκείνην ἐσπέραν ὁ Ἐδμόνδος ἐκ... τῷ συμβούλῳ τὸν ὀκρίδαντα καὶ τοὺς χρωστικὰς; καὶ ἤρχισε τὸ ἔργον του ἀπὸ τῆς ἐπαύριον.

Παρακάλεσε τὸν σύμβουλον ν' ἀνακλήσῃ εἰς τὴν μνήμην του μίαν τῶν γλυκυτέρων καὶ εὐτυχαστέρων τῆς ζωῆς του στιγμῶν, ὡς λ.χ. τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ἡ μακαρίτις σύζυγός του ὤμνυε πρὸς αὐτὸν ἔρωτα αἰώνιον, ἢ τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ἡ Ἀλβερτίνα ἐγεννήθη, ἢ τέλος ἐκείνην ἐν ἣ ἐπανεῖδε φίλον τὸν ὅποιον ἐνδύμιζε διὰ παντὸς ἀπολεσθέντα...

«Σταθῆτε! ἐκραύγασεν ὁ σύμβουλος. Πρὸ τριῶν περὶπου μηνῶν ἔλαβον ἐξ Ἀμβούργου ἐπιστολὴν ἀγγέλλουσαν μοι ὅτι ἐκέρδισα σημαντικὸν ποσὸν ἐκ τοῦ λαχείου τῆς πόλεως ταύτης. Μὲ τὸ γράμμα ἀνοικτὸν, ἔτρεξα νὰ εὗρω τὴν κόρην μου! οὐδέποτε ἐν τῇ ζωῇ μου ἠσθάνθημι στιγμὴν γλυκυτέραν. Ὡστε αὐτὴν νὰ προτιμήσωμεν διὰ νὰ ἐννοῇ δὲ τοῦτο καὶ ὁ κόσμος, πηγαίνω νὰ εὗρω καὶ αὐτὸ τὸ γράμμα, ἵνα τὸ κρατῶ εἰς χεῖρας ὅπως τὸ ἐκράτουν τότε.»

Ὁ Ἐδμόνδος ἠναγκάσθη νὰ ζωγραφίσῃ τὸν σύμβουλον μετ' αὐτῆς τοῦ τῆς ἐπιστολῆς, ἐφ' ἧς ἀνεγίνωσκέ τῃς καθαρῶς: «Λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ σὰς πληροφορήσω ὅτι... κλπ...»

Ἐπὶ μικρὰς τραπέζης τεθείσης πλησίον ἐκεῖ, ὁ γραμματεὺς ἐναπέθηκε τὸν φάκελον, φέροντα τὴν ἐπιγραφὴν: «Κύριον

»Κύριον σύμβουλον Μελέτιον Φοσβίνκελ, ἑνορκον καὶ »παρεδρον, κλπ...

Βερολίνον»

Ὁ Ἐδμόνδος ὄφειλε νὰ περιλάβῃ εἰς τὴν εἰκόνα του καὶ τὸν φάκελον αὐτὸν, μέχρι καὶ αὐτοῦ ἔτι τοῦ γραμματοσήμου του. Ἐζωγράφισεν ἀνθρωπίσκον στρογγύλον, περιχαρῆ, καλῶς ἐνδεδυμένον, ὁμοιάζοντα κατὰ τι πρὸς τὸν σύμβουλον, καὶ δι' ὃν θὰ συνελάμβανεν τις ἱκανὸν σέβας ἅμα τῇ ἀναγνώσει τῶν ἐπὶ τοῦ φακέλου τίτλων.

Ὁ σύμβουλος ἦτο κατηνθουσιασμένος. «Ἀπ' ἐδῶ ἡμπορεῖ κανεὶς νὰ κρίνῃ, ἔλεγε, πῶς δύναται εἰς ἐπιδήξιος καλλιτέχνης νὰ συλλαβῇ ὅτι ὠραιότερον ὑπαρχει ἐπὶ τινος προσώπου καὶ τοιοῦτοτρόπως νὰ κατασκευασθῇ εἰκόνα ζωντανή.» Ἐκαστὴν φορὰν καθ' ἣν ἔρριπτε τὸ βλέμμα ἐπὶ τῆς εἰκόνος, ἀνεκαλεῖ εἰς τὴν μνήμην του τὴν εὐτυχὴ στιγμὴν τοῦ κέρδους τοῦ λαχείου, καὶ οὕτω ἐδικαιολογεῖ τὴν φαίδραν ἔκφρασιν τὴν διακαχυμένην ἐπὶ τῆς εἰκόνος του.

Προτοῦ ἡ Ἀλβερτίνα ἐκφράσῃ πόθον τινὰ, ὁ σύμβουλος παρεκάλεσε τὸν νεαρὸν ζωγράφον νὰ ζωγραφίσῃ καὶ αὐτήν.

Ὁ Ἐδμόνδος ἐτέθη παρκατα εἰς ἔργον. Ἀλλ' ἡ νέα αὕτη εἰκὼν δὲν προῦχρει ἐπίσης ταχέως ὡς ἡ πρώτη καὶ δὲν ἐσχεδιάζετο τόσον εὐκόλως ὡς ἡ τοῦ πατρὸς.

(ἀκολουθεῖ.)

Ἡ γυνὴ εἶνε ὁ ἥλιος τοῦ κοινωνικοῦ συστήματος· ἅμα γαστὴ τὴν δύναμιν τῆς ἑλξείας αὐτῆς, οὐδὲν δύναται νὰ ἐμποδίσῃ τὰ βαρὲα σώματα, ἥτοι τοὺς ἄνδρας, τοῦ νὰ διασκορπισθῶσιν ἐν τῷ κενῷ.

★

Ὁ ἔρως ἀρέσκει πλείοτερον τοῦ γαμοῦ διὰ τὸν λόγον ὅτι τὸ μυθιστόρημα εἶνε τερπνότερον τῆς ἱστορίας.